

Dong, co ma świecący nos

Gdy straszna ciemność, cisza zła
Nad Grombolianów krajem trwa
Przez długie noce długich zim;
Gdy gniewna fala wali w brzeg,
Jakby skalisty brzeg ją wściekł;
Gdy ponad wzgórze Chenkli dym
Burzliwych chmurzysk ciężko legł;

Wtedy przez ciemność, która trwa,
Skrzy się coś niby jakaś skra;
Srebrzyste swe promienie śle,
Czarną jak węgiel nocą mknie,
Niby meteor ciemność tnie,
To tu, to ^{TM} rozbłyśnie w mgle
Samotny, zwodny błysk.

Błądzi omackiem – staje – drży –
Znika – to znów się jasno skrzy;
Wciąż naprzód sunie, naprzód mknie
Rzucając blask na drzew Bong pnie.

A ci, co patrzą wśród nocy głębokiej
Z Tarasu, Sali lub Wieży wysokiej,
Krzyczą, gdy blask i błysk widzą w krąg:
“To Dong! – To Dong!
– Dong wędrujący lasem w noc!
– To Dong! – To Dong!
Dong, co świecący ma nos!”

Wiele temu lat
Dong był szczęśliwy i rad,
Aż się zakochał na całe życie
W Pannie, co tu przybyła w sicie
Morzem z wyprawą Dżambli, którzy
Wylądowali po podróży

Koło Zemmery Fidd – gdzie wyniosły
Stoi Las Wysmukłych Ostryg,
Gdzie skały gładkie i szare są.
I wszystkie góry oraz doliny
Rozdzwonił pieśnią swą:
“Dalekie są kraje i bliskie są kraje,
Gdzie Dżamble pędzą życie;
Zielone głowy mają, niebieskie ręce mają
I po morzu pływają w sicie.”

W księżycu blasku, w cieniu dni
Wesoło czas upływał:
Gdy tańczą Dżamble noc całą w krąg,

Gdy na smutnym flecie radosny Dong
Do tańca im przygrywa.
Bo Dong dzień i noc nieustannie
Trwał przy swej w sicie przybyłej Pannie,
Co ma włos zielony jak morza toń,
A jak niebo niebieską ma rękę idłoń.

Aż dnia pewnego, smutnym świtem,
Wypłynęły Dżamble na morze sitem.
I Dong został sam na brzegu okrutnym.
I patrzył, patrzył bardzo smutnie,
I żegnał wzrokiem zmęczonym od patrzenia
Żagielek, co dalej, wciąż dalej zieleniał;
A potem cichutko nucił dzień cały
Tę pieśń, co ją zawsze Dżamble śpiewały:

“Dalekie są kraje
I bliskie są kraje,
Gdzie dżamble pędzą życie;
Zielone głowy mają,
Niebieskie ręce mają
I po morzu pływają w sicie.”

Gdy słońce w zachodu wsunęło się sieć,
Dong postanowił tak:
“Miałem ja kiedyś klepek pięć,
A teraz jednej mi brak!”
I błądzi odtąd przez noce, przez dni,
Przez lasy, góry, chmury i mgły
Śpiewając: “Gdzie wśród dolin i wzgórz
Odnajdę może Pannę z Mórz,
A będę jej szukał po wieczny czas,
Aż znajdę ją, znajdę jeszcze raz!”

Srebrzyście piszczał jego flet,
Kiedy jej szukać tak szedł i szedł,
A że nic widzieć nie mógł w noc,
Z Gumowych Drzew zdarł kory moc
I z kory tej utkał, by wiódł go w nocy,
Noc, co był ponad inne nosy,
Najprzedziwniejszy Nos!

Sznurkiem przywiązał go do głowy
I pomalował na kolor różowy,
Na końcu nosa lampę zawiesił,
Która mu teraz nocą świeci.

I w każdą noc, noc całą w krąg
Błądzi rozległą pustką Dong
I nad Szympana i Węża jęk
Słyszysz żałosny fletu dźwięk.
I szuka wciąż na próżno tej,

Co w sienie pływa, Panny swej.
Samotny, obcy błądzi w noc
Ten Dong, co ma świecący Nos!

A ci, co patrzą wśród nocy głębokiej
Z Tarasu, Sali lub Wieży wysokiej,
Krzyczą – gdy widzą to światło jasne,
Co nigdy, nigdy nie zgaśnie:
“Oto godzina, gdy idzie w noc
Ten Dong co ma świecący nos!
Idzie w noc! Idzie w noc!
Dong, co świecący ma nos!”